

Εκεί όπου όντως ήθελε ο Θεός...

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Του π. Πολυκάρπου Αγιαννανίτη

Όπου διακονεί κανείς τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, ἐκεῖ βρίσκει τή χαρά καί τήν ανάπαυσή του. Αὐτός εἶναι ὁ νόμος καί τὸ κριτήριό. Ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ ἡ ὁποία κάνει τόν ἄνθρωπο νὰ θέλγεται πραγματικά καὶ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ στὴν ἀκατανίκητη αὐτὴ δύναμη, στὸ μυστικὸ κάλεσμα τὸ ὁποῖο δὲν θὰ διστάσει νὰ ἀπαιτήσῃ ἴσως καὶ αὐτὴν τὴν ὕστατη θυσία. Αὐτὴν ποὺ ὁ Κύριός μας στὸ κατὰ Ἰωάννην κατονομάζει ὡς μεγίστη πασῶν τῶν θυσιῶν· «μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰω. ιε´,13). Μέχρι ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει νὰ βαδίσῃ κανεὶς.

Ναί, μέχρι καὶ ἐκεῖ, σὲ ἐκεῖνα τὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τοῦ θανάτου, τὰ ὁποῖα ὁμως κρύβουν μέσα τους τὸ φῶς καί τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ἀτενίζει κανεὶς τὸν Ἐσταυρωμένο, πίσω ἀπὸ τὸν πραγματικὸ πόνον τοῦ Κυρίου μας, πίσω ἀπὸ τὸ

ματωμένο πρόσωπό Του καὶ τὰ σφαιλισμένα του βλέφαρα, τὸ καταματωμένο Πανάγιό του Σῶμα, διακρίνει τρία πράγματα: τὸ πρῶτο εἶναι προφανέστατο καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑστατὴ θυσία ἐπάνω στὸν Σταυρό.

Τὸ δεύτερο διακρίνεται ἀμέσως μετὰ καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ σχῆμα τοῦ Παναχράντου Σώματος ποὺ μὲ σεμνότητα καρφωμένο ἐπάνω στὸ Τίμιο Ξύλο δίνει τὴν τελευταία του πνοὴ σὲ αὐτὴν τὴν ζωὴ μὲ ἀνοιχτά τὰ χέρια, ἔτοιμο νὰ κλείσει στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἄνθρωπο, τὸ παιδί Του ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμή γίνεται ὁ ἐχθρὸς Του καὶ τὸν ὑψώνει στὸ ἀτιμωτικό μέχρι ἐχθρὸς ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Ἔτσι παραδίδει τὸ Πνεῦμα του ὁ Κύριός μας. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ Ξύλο ποὺ παίρνει τὸ σχῆμα Του καθαγιαίνεται καὶ γίνεται πλέον τὸ φοβερὸν καὶ ἀήτητον τρόπαιον κατὰ τοῦ διαβόλου.

Μὰ, τέλος, πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἂν θέλει κανεὶς νὰ κοιτάξει μὲ προσοχή, θα διακρίνει δύο μεγάλα πράγματα: τὴν Εἰρήνη καὶ τὴν Ἀνάπαυση. «Αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα». Ναί, πραγματικὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη μεγαλύτερη δωρεά, ἄλλη προσδοκία, ἄλλο τέλος πέρα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνάπαυση ποὺ ζωγραφίζει ὁ καλὸς εἰκονογράφος στὸ πρόσωπο τοῦ Ἑσταυρωμένου.

Καὶ τὰ τρία αὐτά, τέλος, ἀποτελοῦν τὸ κριτήριον στὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας. Θυσία, ἀγάπη, ἀνάπαυση ψυχική. Ὅπου τὰ βρίσκει αὐτὰ κανεὶς, ἄς μὴν τὰ ἀφήσει ποτὲ ξανὰ ἀλλὰ ἄς τὰ φυλάξει σὰν τὸν πολύτιμο μαργαρίτη ποὺ θὰ φέγγει μπροστά του στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς.

...Ανκιλίμπε. Τὰ λιγοστά μας προσωπικά αντικείμενα ἔχουν φορτωθεῖ στὴν πιρόγα. Σὲ λίγο βοηθάω τοὺς δύο ὁδηγούς μας, πιστά παιδιά τῆς παραθαλάσσιας αὐτῆς ἐνορίας μας νὰ τὴν ρίξουν στὰ νερὰ τοῦ Ἰνδικοῦ. Χρυσογάλαζη θάλασσα! Ὁ ἄέρας κι αὐτὸς κουρασμένος μὲ τὴ λιγοστή πιά δύναμη, μὲ ὅση τοῦ ἀπέμεινε τόσον καιρό, γερασμένος μὰ ὄχι ξεχασμένος σύντροφος τοῦ Νότου, ἔρχεται κι ἀσπάζεται τὸ πανί τῆς πιρόγας ποὺ ἤδη ὑψώσαμε καὶ μὲ ὅση δύναμη τοῦ ἀπέμεινε τὸ σπρώχνει στὴν ἀντίπερα ὄχθη. Τὰ ψημένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἀλμύρα σώματα τῶν δύο πιστῶν ὁδηγῶν μας, φιγούρες ποὺ λησμόνησα, τώρα καὶ πάλι τὰ βλέπω νὰ παλεύουν μὲ τὴ θάλασσα, καὶ μὲ τὰ κουπιὰ νὰ ὁδηγοῦν τὴν πιρόγα ἐκεῖ ὅπου ἤθελε τελικὰ ὁ Θεός... Στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Σολάρι. Ἡ ἀπέναντι ὄχθη τοῦ κόλπου τοῦ Τουλιάρ. Βράδιασε πιά καὶ ὅλοι μας κουρασμένοι ἀποβιβαζόμαστε στὴν παραλία. Ἀφήνουμε τὴν πιρόγα στὴν ἀμμουδιά. Καὶ προχωροῦμε. Καὶ ἡ ἀγωνία κορυφώνεται. Περνᾷς μέσα ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τοῦ χωριοῦ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ δυσκολία σὲ θυμοῦνται. Τὰ πόδια σου βουλιάζουν μέσα στὴν ἄμμο καὶ τώρα στέκεσαι ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα ἐνδὸς ἀπὸ τοὺς κατηχουμένους. Ἡ φωνὴ βγαίνει χωρὶς βία. Μὰ τὰ σπλάχνα φλέγονται μέσα σου ἀπὸ τὴν ἀγωνία. «Ποῦ εἴστε; Εἶμαι ὁ πάτερ».

Ἡ φιγούρα τοῦ πατέρα προβάλλει δειλὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Πλησιάζει καὶ μὲ χαιρετᾷ. Ἀκόμη δεν ἔχει συνειδητοποιήσει, καθῶς φαίνεται, τί γίνεται γύρω του. Σιγὰ σιγὰ μὲ ἀγκαλιάζει. Καὶ τὰ χέρια σφίγγουν ὅλο καὶ περισσότερο. «Πάτερ, δὲν ἐλπίζαμε ὅτι θὰ σὲ ξαναδοῦμε». Μείναμε μέχρι ἄργα τὴ νύχτα νὰ μιλοῦμε. Πατέρας ἐπτὰ παιδιῶν. Τὸ ἓνα μικρό του ἀγόρι ἔπασχε ἀπὸ κήλη. Προτοῦ φύγω, τοῦ εἶχα δώσει κάποια χρήματα γιὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσει, ἀλλὰ τοῦ εἶχα πεῖ νὰ προσεύχεται γιὰ τὸ παιδί του γιατί ὁ Θεός μπορεῖ νὰ τὸ κάνει καλά. Ὁ πατέρας, ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος μοῦ εἶπε ὅτι ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου δὲν λησμόνησε τὰ λόγια μου. Καὶ τὸ παιδί του τὸ ἔκανε ὄντως καλὰ ὁ Θεὸς χωρὶς νὰ ἐγχειρισθεῖ. Ἀπλὲς καρδιές! Καρδιές πὺ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ σύγχρονου κόσμου ἀρνηθήκαμε καὶ ξεχάσαμε. Ἄνθρωποι μὲ ἀπλὴ πίστη. Ταλαιπωρημένες ὑπάρξεις πὺ παλεύουν νὰ ζήσουν ἀπὸ τὸ τίποτε τὰ παιδιά τους καὶ τὴν οἰκογένειά τους. Κι ὅμως αὐτοὶ βλέπουν τὸ θαῦμα. Ἐμεῖς πάψαμε πιά νὰ βλέπουμε τὰ θαύματα τῆς ζωῆς. Τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ.

Τώρα, μέσα στὴν καλύβα πὺ φτωχικὰ μὰ τόσο ὁμορφα καὶ ζεστὰ ἐτοιμάσαν οἱ

ἄνθρωποι, ἀκούω τὸν ἦχο καὶ τὰ κύματα τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ. Οἱ εἰκόνες κυλοῦν σὰν κινηματογραφικὴ ταινία μέσα σου. Τὸ γαλήνιο τραγούδι τῆς θάλασσας. Τὰ γέλια τῶν παιδιῶν. Οἱ κατηχήσεις μέσα στὶς χορτοκαλύβες-προσωρινὲς ἐκκλησίες. Οἱ ἀκολουθίες κάτω ἀπὸ τὰ «κίλι», τὰ παραδοσιακὰ δέντρα τοῦ νότου. Τὰ παράπονα τῶν ἀνθρώπων. Ἡ μάνα μὲ τα μαραμένα στήθια προσπαθεῖ νὰ θηλάσει τὸ μικρὸ της παιδί καὶ μοῦ ζητάει λίγα λεφτὰ γιὰ νὰ ἀγοράσει ρύζι, λίγα φάρμακα. Τὰ τραγούδια τῶν νεαρῶν, οἱ πανηγύρεις μας, οἱ ἐξομολογήσεις κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, οἱ βαπτίσεις, οἱ ἀρρώστιες, οἱ κίνδυνοι, τὰ χέρια τοῦ ληστῆ, τα νεκρά μας παιδιὰ, τὰ δάκρυα, ὁ πόνος, μιὰ ὀλόκληρη ζωή!

Ὁ ἥλιος ἤδη ἀνατέλλει καὶ τὰ σώματα, σκοτεινὲς ὑποπόρφυρες φιγούρες, σὰν τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγάπησες καὶ σὲ ἀκολούθησαν πίσω σου στὴ μακρινὴ γῆ τῆς δοκιμασίας, τώρα δίπλα σου ζωντανὰ καὶ πάλι τὰ βλέπεις νὰ παλεύουν μαζί σου, γιὰ νὰ φτάσεις ἐκεῖ ὅπου ὄντως ἤθελε ὁ Θεός!

Ο π. Πολύκαρπος Αγιαννανίτης είναι μοναχός στη Σκήτη της Αγίας Άννας. Διακονεῖ ιεραποστολικά την Ιεραποστολή στη Μαδαγασκάρη ἀπὸ το 2010.

**ΠΗΓΗ: ierapostoles.gr - ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ**